

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Odense

Citation: Michaëlis, Sophus: "Odense", i Michaëlis, Sophus: *Romersk Foraar og andre Digte*, 1921, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_11-shoot-workid62625/facsimile.pdf
(tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Romersk Foraar og andre Digte

ODENSE

Torsret 9. Okt. 1914.

Som en hængende Have vor Aakande-Ø
har sig rejst over Bælternes blaanende Sø.

Den blev lagt under naadige himmelske Tegn,
og dens Stier løb frem under blomstrende Hegn.

Der kom Sejlere hid fra det sydlige Sund,
der slog Jægere Bo i den vildsomme Lund.

Der blev jaget med Økse og Lanse af Flint,
der blev fisket i Læ af den lunende Klint.

Der kom Korn til den fede og frugtbare Muld,
der steg Agre i Solen som blinkende Guld.

Da kom Hærfader vandrende gennem vor Skov
for at søge sig Pladser til Kongsgaard og Hov.

Og han standsed en Stund ved den smilende Aa;
fra en Høj over Engenes Grønsvær han saa'.

Mellem hængende Pile gik Storken paa Vad
— over vuggende Vange han stirred sig glad.

Og mod Frigga han lo under buskede Bryn:
Har du set paa Vandring et skønnere Syn?

Frigga.

Nej, Odin, her du standse,
thi her mig tykkes bedst.
Her plante du din Lanse,
her binde du din Hest.
Her vil jeg flette Kranse
af Gøgeurt til Fest.

Odin.

Ja, flet mig Elskovskranse
af Gøgeurt til Fest.

Frigga.

Hvor disse Strømme rinde
mildt blinkende forbi

og Vej til Fjorden finde
histude i det Fri,
her skal din Kongsgaard skinne,
her vælge du dig Vi.

Odin.

Her skal min Kongsgaard skinne
her vælger jeg mig Vi.

Frigga.

Om denne faste Banke
langs Aæns grønne Bred,
skal Hus ved Hus sig sanke
og bygge By med Fred,
Her fandt din milde Tanke
sit gode Arnested.

Odin.

Her fandt min milde Tanke
sit gode Arnested.

Frigga.

Her alt skal gro og gære
og vorde By til Gavn.

Den hele Ø skal nære
den som en Moderfavn.
Og denne By skal bære
evindeligt dit Navn.

Odin.

Ja, denne By skal bære
evindeligt mit Navn.

*

Ældgamle Stad, endnu du paa den samme
hellige Grund, som Odin valgte, staar;
dit Gade-Net fra samme Midtpunkt gaar,
skønt længst det sprængte dine Mures Ramme.
Endnu du værner tro din Arneflamme,
som du holdt vaagen gennem tusind Aar.

Men Odins Alter sank. Og Korset kom
og skød i Blomst paa Kirketag og Taarne,
og Hymner løfted sig mod Himlen baarne,
mens Munkeordner fra det fjerne Rom
hegned sig Klostre i din milde Sol
og rejste ved din Strøm en Bispestol.

Klökkerne klang, og Kongemønt blev slaget,
Kongsborg blev bygt ved Næsbyhoved Sø,
og Kongebanner over Byen flaged,
og Retterting blev sat for Land og Ø.

Tungt Krigens Uvejr gennem Stad er draget:
St. Albans Alter saa' en Konge dø,
hvis hellige Minde skulde Jærtegn virke
og tænde Hjerter i andægtig Brand
— til Helgenskrinet i Knud Konges Kirke
valfarted Folket fra det hele Land.

Ja, her er hændt de tusind sære Ting.
En Konge lagde træt sin Krones Ring,
blev Broder i en stille Klosterhave.
I Krypten redtes gamle Kongers Grave,
ny Konger hyldedes paa Herredag,
og Gildebrødre samledes til Lag.

Mens Messer bruste gennem Klostergange,
Herr Michael digted sine fromme Sange,
og gamle Krøniker blev rimfortalt.
Claus Berg, fra Lybæk af en Dronning kaldt,
udskar kunstfærdigt store Alterfløje,
som endnu straal'er gyldent for vort Øje:

En Afglans af de mange Klosters By
gik over i de nye Tidens Gry.

... Se, Tiden skifter som en Drejescene.
Murene synker. Fejde, Baal og Brand
gaar lig Orkaner over By og Land.
Klostrene revner. Hør, Guds Ord det rene
forkyndes i vor egen Bibels Tekst
— Reformationen gror sin stille Vækst,
til Lutherdommen over Landet ringes
og fylder Kirkerne med Løvspringsvaar.

Til Stadens Marked Øens Velstand bringes
mod nye Verdner vore Kurser gaar:
Højt Karavellerne for Vinden bruse
og hente Last til Havn og Varehuse.
Blandt Købmandsgaarde Adelsgavle staar
paa fjerne Have Handelsskibe flager
for Stadens Borgerkonge: Oluf Bager.

... Du frie Stad, igennem alskens Kaar
du voksed sikkert; døjed Landeplager,
men læged langsomt Krigens onde Saar
og fandt i Borgersindets Flid og Snille
Fornyerkraftens sunde Velstandskilde.

S. M.

Her ved din stille, løvomspundne Strøm,
i dine Havers blomstrende Forsænkning
trivedes Forskeraand og stille Tænkning,
leved og spired Fantasi og Drøm.
Thi her, hvor Klokkerne har malmfuldt runget,
har sine Salmer Thomas Kingo sunget,
og Eventyrets Digter Vuggen fandt,
hvorfra han fløj og Verdensryet vandt,
mens andre Svaner standsed og forstummed:
Carl Bagger --- Aarestrup --- glemt i en Krog
af Kirkegaardens store Dødebog.

... Ældgamle Stad, hvor har du meget rummet!
I Arbejdsfred gav dine Mure Læ
til Aandskulturens evigunge Træ.
Næstældst blandt Landets Scene-Veteraner
dit Tempel, bygt for Fantasiens Trang
til festlig Flugt ad Kunstens Himmelbaner,
din gamle Skueplads, som var engang,
sin skønne Fortid med dens rige Minder
til dette Sted ved indre Baand forbinder.

Vi bragte Flammen fra den gamle Rampe
og tænder her en ny og vaagen Lampe.
Fredsønsker fylder dette Kunstens Hus,

der aabnes under store Tiders Brus,
og drager Tæppet fra den nye Scene
for Modersmaalet — det bestandig rene!

*

Vi aabner her et Fredspalads,
en Fantasiens Skueplads
for alle Musers Dans.
Et Arnested for Aftenfred,
byggt paa den Friheds sikre Bred,
som blev vort lille Lands.

Blodfarvet højt er Tæppet hængt
for Verdens-Scenen, rødt er stængt
for hvert et Fremtidsblik.
Barbarisk skingrer Krigens Raab
— og bange løfter sig vort Haab
mod Fanen, som vi fik.

Vor Scene lære os at se!
Vor Scene lære os at le
befriet ved frejdig Skæmt!
Vor Rampes lyse Billedbog
skal tale Hjemmets dyre Sprog,
af Nuets Alvor stemt.

Ja, stem vort Sind med Minders Klang
og lær os Hjemmets skønne Sang
til Trøst mod Blod og Jern!
Ja, bliv en Borg, et Fredspalads,
en dansk og dygtig Skueplads
— Aandsmagters gode Værn!